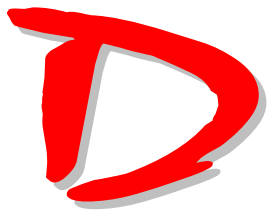

CHƯƠNG 17

Huyền Hoàng Giáo Chủ

ưới ánh nến, bốn người chỉ thấy một vùng sáng, một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế vô song hiện ra.

Gã trung niên văn sĩ kia, tuy đã nhiều năm ở bên cạnh Giáo chủ như hình với bóng, nhưng tựa hồ chưa hề được thấy diện mục thật của Giáo chủ lần nào, lần này cứ giương tròn đôi mắt ra mà nhìn chăm chăm.

Vương Phi Dương cũng không ngờ người đứng đầu giáo phái thần bí, tàn bạo này lại là một mỹ nữ tuyệt thế, bất giác cũng ngẩn hồi lâu, nữ nhân này hai hàng liễu mi cong cong, làn thu ba khuynh thành, dung nhan đoan trang mỹ lệ hiếm có. Ngẩn hồi lâu, chàng mới vội ngoảnh mặt đi.

Hứa Sĩ Công quát to:

—Một cô nương nhan sắc tuyệt mỹ, chỉ đáng tiếc đằng sau diện mạo tươi tắn như hoa lại là một tâm địa của độc xà...

Mỹ nữ đột ngột đứng bật dậy, nhún mình một cái đã tới ngay trước mặt Hứa Sĩ Công, một tiếng «bốp» vang lên, lão Hứa đã bị một cái tát mạnh.

Mỹ nữ xuất thủ nhanh như chớp, nhanh hơn cả tia chớp, chẳng những Hứa Sĩ Công không kịp né tránh, ngay cả Vương Phi Dương đứng bên cạnh lão cũng không nhìn thấy, mọi người tâm thần chấn động trước thân pháp cực nhanh, xuất thủ kỳ lạ của nàng.

Hứa Sĩ Công lão đảo, máu ứa ra khoe miệng. Mỹ nữ lạnh lùng nói:

—Đó mới chỉ là đòn cảnh cáo, nếu lão còn mở miệng đả kích người, ta sẽ đánh cho lão gãy hết cả hai hàm răng.

Hứa Sĩ Công quá nửa cuộc đời trong giang hồ chưa hề bị nhục như lần này, ngay trước mặt bao nhiêu người lại bị một cái bạt tai thì có khác gì giết lão, lão Hứa bèn vừa vận khí chống đau, vừa ngậm đề tụ công lực đột ngột hét một tiếng, tổng ra một quyền.

Mỹ nữ cười khẩy, nghiêng mình né tránh, hữu thủ phẩy nhanh, ngón tay ngà ngọc chộp tới mạch môn của lão Hứa.

Lão Hứa thi triển cầm nã thủ pháp, tay tả cũng trảo tới mạch môn đối phương. Mỹ nữ không thu tay hữu, năm ngón tay cụp lại rồi đột nhiên bung ra cực kỳ mau lẹ.

Tay tả của lão Hứa sắp trảo tới mạch môn của đối phương, chợt cảm thấy chỉ phong của đối phương quá lợi hại thì cả kinh, muốn né tránh đã không kịp, lão có cảm giác uyển mạch bên tay tả tê dại, cả cánh tay tả lập tức thống thột, hết điều khiển nổi.

Vương Phi Dương nhìn thủ pháp của mỹ nữ, biết Hứa Sĩ Công không phải là đối thủ của nàng, chàng sớm đã đề khí chuẩn bị, cùng lúc lão Hứa thụ thương, chàng lập tức cất tiếng:

—Cô nương quả có võ công phi thường, quả đúng là thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo, tại hạ muốn lĩnh giáo vài chiêu.

Không đợi đối phương lên tiếng, chàng đã sớm xuất thủ, lời vừa dứt cũng đã công kích ba chiêu.

Võ học của Hoàng Sơn Thế Gia vừa cao minh vừa phức tạp, là tinh hoa của võ học trong thiên hạ, trong ba chiêu này, Vương Phi Dương vận dụng ba loại thủ pháp rất khác nhau, nhưng đều bị đối phương hóa giải.

Vương Thông Huệ đứng ngoài lạnh lùng quan sát, sau khi thấy mỹ nữ hóa giải ba chiêu của Vương Phi Dương, thầm biết cuộc chiến đêm nay khó nắm chắc phần thắng, bèn quát lên:

—Dừng tay !

Vương Phi Dương biết muội muội tài trí hơn người, hẳn nàng đã nghĩ ra kế đối phó, bèn thu hồi chưởng thế, thối lui năm thước.

Vương Thông Huệ tràn qua, đứng chắn trước mặt Vương Phi Dương, cung tay nói:

—Cô nương võ công cao cường, tiểu muội bình sinh chưa hề được thấy, thật vô cùng thán phục.

Hai hàng liễu mi của mỹ nữ hơi chau lại, lạnh lùng nói:

—Nhưng trong bụng thì người chưa phục chứ gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Tiểu muội còn chưa giao thủ với cô nương, khó nói trước sự thắng bại.

Mỹ nữ cười khẩy:

—Thì người cứ việc thử.

Vương Thông Huệ nói:

—Trước khi chúng ta động thủ, tiểu muội muốn thỉnh giáo hai điều.

Mỹ nữ nói:

—Cứ việc hỏi !

Vương Thông Huệ đảo mắt nhìn quanh một lượt, thông thả nói:

—Trong cuộc tỉ võ này, nếu cô nương thắng, phía tiểu muội sẽ tự nguyện phục tùng, còn nếu phía tiểu muội thắng thì sao ?

Mỹ nữ nói:

—Nếu người quả thắng nổi ta, ta sẽ lập tức để các người ra khỏi đây.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu phía tiểu muội bại dưới tay cô nương, sẽ chịu sự phân phó của Huyền Hoàng Giáo do cô nương cầm đầu.

Mỹ nữ mỉm cười nói:

—Thế thì rất tốt, vậy là đã quyết định xong !

Lời vừa dứt, cánh tay lập tức vung lên, một chỉ điểm tới.

Vương Thông Huệ né tránh, nói:

—Hãy khoan ! Tiểu muội chưa nói hết.

Mỹ nữ tựa hồ hơi giận:

—Còn gì thì nói nốt đi !

Vương Thông Huệ bình thần cười, nói:

—Nếu cô nương quả thực muốn thu nạp phía tiểu muội vào Huyền Hoàng Giáo và nghe hiệu lệnh của cô nương, tất phải dùng chân tài thực học mà thắng, quyết không được sử dụng độc vật, ám khí.

Mỹ nữ gật đầu nói:

—Được !

Lập tức phách không một chưởng.

Vương Thông Huệ vung tay, dùng toàn lực phản kích ba chiêu, vừa đấu vừa nói:

—Nếu cô nương muốn Huyền Hoàng Giáo giành được một dải đất trong võ lâm Trung Nguyên, thì tiểu muội có một biện pháp rất hay.

Mỹ nữ không nhin được, hỏi:

—Biện pháp gì ?

Vương Thông Huệ vừa vung chưởng công kích gấp, vừa nói:

—Trước mắt, trong võ lâm Trung Nguyên, Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại môn phái mạnh nhất, nếu cô nương có thể chiêu mộ vài cao thủ của hai môn phái ấy gia nhập Huyền Hoàng Giáo, thì hơn là chiêu mộ hàng vạn nhân vật lục lâm !

Mỹ nữ trong lòng máy động, nói:

—Đúng đó ! Tại sao ta không nghĩ ra từ sớm nhỉ ?

Vừa nói vừa hóa giải đòn công kích của Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ thâm kinh hãi trước võ công của đối phương, nàng nghĩ thầm: “Không hiểu lai lịch của người này thế nào ? Võ công quá cao minh !” Nàng lại nói tiếp:

—Người của hai đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang vốn được đồng đạo võ lâm Trung Nguyên kính trọng, nếu dùng thân phận của họ, thanh danh và tài năng của họ, chứ không sát hại họ, thì các cao thủ khác trong võ lâm sẽ tự khắc hàng phục Huyền Hoàng Giáo, thanh thế của Huyền Hoàng Giáo ắt sẽ như sóng cồn.

Mấy lời này, mỹ nữ nghe thấy quả vô cùng hợp lý, bèn nói:

—Người thông minh tài trí hiếm có trên thế gian, nếu người chịu hợp tác với ta, muốn khuếch trương thanh thế của Huyền Hoàng Giáo cũng chẳng khó.

Vương Thông Huệ mỉm cười, hạ giọng nói nhỏ:

—Tiểu muội dù sẵn lòng hợp tác với cô nương, nhưng trước mắt còn ngại một điều...

Mỹ nữ hỏi nhỏ:

—Ngại điều gì ?

Vương Thông Huệ nói:

—Trong số bốn người bên phía tiểu muội, Lãnh công tử kia có võ công cao nhất, nhưng tính tình chàng cương trực, nếu cô nương đem chuyện sinh tử đe dọa chàng, chàng quyết không chịu đáp ứng. Ôi, nếu cô nương có thể dùng võ công

khiến chàng tâm phục khẩu phục, thì muốn chàng đáp ứng thật chẳng mấy khó khăn.

Miệng tuy nói nhưng chưởng thế của nàng càng lợi hại hơn.

Mỹ nhân nói nhỏ:

—Được ! Ta sẽ thử làm theo cách của ngươi, nếu các người thực tình chịu qui thuận bốn giáo, ta sẽ hết mực trọng dụng ngươi.

Vương Thông Huệ nói:

—Cả Lãnh công tử nữa chứ, chỉ cần chàng đáp ứng, hai người kia tất sẽ ưng theo.

Hai bên giao đấu càng lúc càng mãnh liệt, hung hiểm, lời đối thoại càng lúc càng bị át đi. Mỹ nữ công kích cực nhanh ba chiêu, đoạn thu hồi chưởng thế, hỏi:

—Lãnh công tử là thế nào với ngươi ? Ngươi lại phải nghe lời y ư ?

Vương Thông Huệ mỉm cười, không đáp ứng vào câu hỏi:

—Chàng là một người quang minh chính đại, tài ba lỗi lạc, cô nương muốn thu phục chàng thì chớ sử dụng quỷ kế.

Mỹ nữ gia tăng chưởng thế, dùng chưởng ảnh bao vây Vương Thông Huệ, cười hỏi:

—Y là trượng phu của ngươi chẳng ?

Vương Thông Huệ không hồi đáp, múa song chưởng phản kích toàn lực.

Hai người đã đấu trên ba mươi chiêu, vì vừa đánh vừa nói, nên song phương đều chưa chịu thi triển độc thủ, lúc này Vương Thông Huệ đã không nói gì thêm, mỹ nữ cũng chẳng tái vấn, chưởng thế của song phương càng lúc càng lợi hại, hiểm ác, không lâu sau đã giao đấu thêm ngót hai chục chiêu.

Vương Thông Huệ càng đánh càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy chưởng thế công kích của đối phương kỳ ảo, phức tạp, nhưng đều là chiêu thuật chính giáo, nàng tự biết khó thắng nổi võ công của đối phương, bèn phách không một chưởng, rồi lập tức thoái lui, vọt ngay tới chỗ Vương Phi Dương. Vương Phi Dương định xuất thủ tương cứu, nhưng thấy nàng chắn ngay trước mặt, vội giơ tay đỡ, hỏi gấp:

—Muội thụ thương ư ?

Vương Thông Huệ mặt trắng nhợt, mồ hôi đầm đìa, nhẹ nhàng kín đáo kéo kéo mép áo của Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương biết tâm cơ muội muội cao thâm, nhưng nhất thời chưa hiểu dụng ý của nàng, đành đứng bất động.

Mỹ nữ bỗng bước tới trước mặt Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:

—Công tử có dám giao đấu với ta hay không ?

Hứa Sĩ Công uốn ngực sẵn tới, nói:

—Lãnh công tử thương thế quá nặng, làm sao có thể động thủ, muốn giao đấu thì để lão phu bồi tiếp người.

Vương Thông Huệ giả bộ thụ trọng thương, đưa tay áo lên lau mồ hôi mặt, nhân đó dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Hứa Sĩ Công:

—Lão tiên bối đừng nên xen vào.

Chợt nghe mỹ nữ lạnh lùng nói:

—Chỉ e lão không phải là địch thủ của ta.

Hứa Sĩ Công nghe lời này thật cuống ngạo, nhưng được nói ra rất thành thực, lão vừa được Vương Thông Huệ ngăn cản, tuy chưa biết quỷ kế của nàng, nhưng cũng y lời thối lui.

Mỹ nữ chỉ mặt Lãnh Như Băng, hỏi:

—Tại sao công tử không dám mở miệng ? Hay là không dám đấu với ta ?

Lãnh Như Băng nhìn độc thương trên bàn tay đã thành một vết đen bằng đồng tiền, đang lan dần về phía cổ tay, nhưng thiên tính cao ngạo, liền uốn ngực đáp:

—Sao không dám !

Mỹ nữ cười duyên dáng:

—Ta muốn dùng bản lãnh chân thực thắng công tử, để công tử thất bại mà tâm phục khẩu phục, hiện thời công tử thụ thương, chưa thể giao đấu ngay.

Nói đoạn nàng nhìn trung niên văn sĩ, nói:

—Mau đưa giải dược cho ta.

Trung niên văn sĩ đang định mở miệng can ngăn, mỹ nữ đã lạnh lùng tiếp:

—Nếu hôm nay bốn giáo có thể thu phục bốn người này, thì còn hơn là chiêu mộ hàng trăm cao thủ võ lâm khác trên giang hồ.

Trung niên văn sĩ thấy giáo chủ đã quyết, không dám đa ngôn, liền thò tay vào túi lấy chiếc bình ngọc, đổ ra hai viên giải dược, dâng qua.

Mỹ nữ nhận lấy, hỏi:

—Làm thế nào sẽ có công hiệu nhanh nhất ?

Trung niên văn sĩ đáp:

—Một viên uống vào, một viên thoa ở ngoài, chất độc lập tức được giải trừ.

Mỹ nữ nhìn mặt Lãnh Như Băng, nói:

—Há miệng !

Hữu thủ khê phẩy, một viên giải được bay ngay vào miệng chàng, tả thủ bóp vụn viên thứ hai, rắc vào thương khẩu ở bàn tay chàng.

Độc được tối độc, nhưng giải được cũng có công hiệu thần kỳ, chỉ một lát sau, vết đen trên bàn tay Lãnh Như Băng đã thu hẹp quá nửa, chỉ còn tụ quanh vết thương một chút.

Hứa Sĩ Công thấy mỹ nữ đích thân trị độc thương cho Lãnh Như Băng, trong lòng lấy làm kỳ quái và thán phục, nghĩ thầm: “Chẳng trách Vương Phi Dương luôn tán thưởng muội muội, thiếu nữ này quả là tài trí siêu việt.”

Mỹ nữ nhìn thương thế trên tay Lãnh Như Băng đã sắp lành hẳn, bèn nói:

—Công tử mau dùng chân khí trục nốt dư độc, một chút nữa ta muốn xuất thủ.

Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương:

—Huynh mau giải huyết cho Lãnh huynh, đừng để chàng tổn nhiều nội lực tự giải.

Vương Phi Dương y lời, tức thời vung tay giải huyết cho Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng ngấm đề chân khí, cho vai cử động, nói:

—Cô nương có thể xuất thủ.

Mỹ nữ đáp:

—Được !

Tay ngọc vung lên, thân hình dẫn tới.

Lãnh Như Băng đưa tay hữu lên, năm ngón nhất tề bung ra, nhắm vào uyển mạch của mỹ nữ.

Mỹ nữ «hừ» một tiếng, cổ tay ngọc hơi trầm, các ngón tay chụp lấy cổ tay chàng.

Hai bên đều liên tục dùng ba loại cầm nã thủ pháp để chụp vào huyết mạch của đối phương, chỉ thấy chuồng, chỉ phiêu vũ bổng lên, chột xuống, không ai chịu thu hồi cánh tay hữu đã phóng ra.

Hứa Sĩ Công trầm tán thưởng: “Chỉ riêng sự biến hóa của cầm nã thủ pháp thế kia, mình cũng chẳng ứng phó nổi.”

Mỹ nữ cười một tiếng, nói:

—Quả nhiên không sai !

Bổng nàng nhảy lùi lại năm thước.

Lãnh Như Băng biết đối phương thối lui chẳng qua là để cải biến phương pháp giao đấu, đợt công kích sắp tới sẽ tối hung ác, chàng bèn hít một hơi dài, ngưng thần đề phòng.

Vương Thông Huệ quan sát tình thế bốn phía, dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công:

—Nếu thấy Lãnh công tử có thể bại, huynh phải lập tức xuất thủ hiệp trợ cho chàng, không được để chàng lâm vào thế thất bại rõ ràng, muội hết cách cải biến lời đã nói. Hứa lão tiên bối, thỉnh toàn lực chắn lối ra để chúng ta có đường thối lui, gã trung niên văn sĩ luôn luôn đảo mắt, tâm địa xảo trá, cứ để muội đối phó với hắn.

Hứa Sĩ Công hơi gật đầu, lui về phía sau lưng Vương Phi Dương.

Lúc này cuộc đấu đã biến đổi hẳn, mỹ nữ quả nhiên vừa thối lui, đã lao tới, tả chuồng, hữu chuồng cùng phóng ra vô cùng lợi hại, thần tốc, hắn có dụng tâm quyết đánh bại Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng triển khai thủ pháp thượng thừa «Điểm Huyết Trảm Mạch» trong cận chiến đối phó với thế công mãnh liệt của mỹ nữ, nhưng do thủ pháp của đối phương hiểm độc, xuất thủ cực nhanh, thế đến khó lường, nên chàng bị dồn vào thế bị động, cứ phải phòng bị toàn diện, không thể phản kích.

Cuộc ác đấu đã qua ngót năm chục chiêu. Lãnh Như Băng vẫn chưa giành lại chủ động, tuy không thể phản kích, nhưng phòng thủ thì còn dư sức, không thể bị lạc bại.

Một cuộc đấu hiểm thấy trong võ lâm, song phương đều dựa vào sự biến hóa của thủ pháp để chiếm lấy tiên cơ.

Vương Thông Huệ đã đấu với mỹ nữ biết võ công của mỹ nữ rất cao minh, cứ tưởng Lãnh Như Băng khó qua nổi năm mươi chiêu, không ngờ Lãnh Như

Bằng thủy chung vẫn ung dung phòng thủ, sau năm mươi chiêu chưa có vẻ gì là thất thế.

Mọi người có mặt trong đại sảnh đều bị cuộc ác đấu lôi cuốn, ngưng thần quan chiến, không nói một lời.

Vương Phi Dương sớm đề tụ công lực, cây quạt trong tay sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào để thay thế Lãnh Như Bằng, nhưng Lãnh Như Bằng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, thì phân vân, bèn hỏi nhỏ Vương Thông Huệ:

—Muội muội, cứ chờ cho họ đấu đến lúc phân rõ thắng bại ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Võ công của Lãnh Như Bằng cao hơn dự liệu của muội, nếu chàng có thể thắng nổi Huyền Hoàng Giáo chủ, thì sách lược tối ưu là chúng ta sẽ đường hoàng mà ra khỏi nơi này.

Vương Phi Dương hỏi:

—Lúc ấy thì sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Thừa thắng tấn công, tiêu diệt cao thủ của Huyền Hoàng Giáo, trừ họa cho võ lâm.

Vương Phi Dương gật đầu:

—Được ! Huyền Hoàng Giáo dùng thủ đoạn tàn khốc khổng chế thuộc hạ, nếu ta đủ sức tiêu diệt nó, cũng là lập công đức lớn.

Vương Thông Huệ nói:

—Khi huynh xuất thủ, nhớ đừng đả thương Giáo chủ.

Vương Phi Dương hỏi:

—Tại sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Trông nàng bề ngoài lãnh khốc, nhưng thiên tính tựa hồ rất thiện lương, hơn nữa chưa đến hai mươi tuổi, mà đã cầm đầu Huyền Hoàng Giáo, hẳn có bí mật gì đây.

Vương Phi Dương nói:

—Không sai ! Muội muội không đề cập, huynh cũng đã nghĩ tới. Ban nãy, khi nàng tháo bỏ mạng che mặt, người của Huyền Hoàng Giáo cũng kinh ngạc

chẳng khác gì chúng ta. Người khác thì không nói, nhưng ngay cả gã trung niên văn sĩ luôn bồi tiếp Giáo chủ, há lại không từng thấy diện mục Giáo chủ, song lúc ấy thần sắc của hắn chẳng khác gì mọi người.

Bỗng nghe tiếng quát của mỹ nữ:

—Nằm xuống !

Tiếp đến thanh âm lạnh lùng của Lãnh Như Băng:

—Vị tất như ý.

«Bình» một tiếng, song chuông tương giao, hai bóng người ly khai, cả mỹ nữ và Lãnh Như Băng mỗi người đều bị chấn động thối lui một bước.

Vương Phi Dương ngưng mục nhìn, thấy Lãnh Như Băng sắc diện bình tĩnh, không có vẻ gì là thụ thương, thì lập tức yên tâm.

Mỹ nữ dăm dăm trầm tư một hồi, đột nhiên vung tay, nói:

—Để cho họ đi !

Trung niên văn sĩ tựa hồ rất bất mãn, nhưng không dám phản kháng, trầm ngâm một lát, mới đáp:

—Thuộc hạ tuân lệnh.

Nói đoạn hắn đưa mắt quét về phía bốn gã đại hán, nói:

—Mở cửa !

Chỉ nghe một tiếng lạch xạch, cửa lớn trên vách đại sảnh đột nhiên mở ra, ánh tinh quang trên trời rọi vào.

Hứa Sĩ Công bước ra trước tiên, hít một hơi thật dài, thở phào nhẹ nhõm.

Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng vọt ra khỏi đại sảnh.

Bên tai văng vẳng thanh âm trong trẻo của mỹ nữ:

—Chư vị cứ thông thả mà đi, thứ cho ta không tiễn.

Vương Thông Huệ nói:

—Tình của giáo chủ hôm nay, tiểu muội tâm lĩnh, ngày sau có cơ hội sẽ báo đáp.

Lúc này cả hai cánh cửa sắt từ từ khép lại.

Vương Thông Huệ trầm lưu tâm, nàng đã phát giác Huyền Hoàng Giáo chủ nhan sắc tuyệt trần kia tuy cố giữ vẻ bình thản lạnh lùng, nhưng hai đạo nhãn

thần vẫn để lộ nhu tình vô hạn khi dăm dăm nhìn Lãnh Như Bằng. Nhan sắc của mỹ nữ kia hơn hẳn Vương Thông Huệ vài phần, khiến nàng có chút khó chịu.

Vương Phi Dương chăm chú nhìn tứ phía, phát hiện bốn người đang đứng ở gần bên tường thành.

Tinh tú trên trời nhấp nháy, đã quá canh ba.

Hứa Sĩ Công ngửa mặt cười ha hả, nói:

—Lão hủ quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, chưa từng gặp sự tình thế này ? Là địch nhân ư ? Là bằng hữu ư ? Thực khiến lão hủ không phân giải nổi.

Vương Thông Huệ cười mát, nói:

—Chúng ta hôm nay được nhờ Lãnh công tử cả đó !

Lãnh Như Bằng nói:

—Không dám, không dám, là nhờ tài trí của Vương cô nương mà thắng địch.

Hứa Sĩ Công nói:

—Không sai, lão hủ chưa từng gặp ai thông minh bằng Vương cô nương, có thể khiến Huyền Hoàng Giáo chủ tự động bắt thuộc hạ đưa giải được trị độc cho Lãnh đệ.

Vương Phi Dương cười nói tiếp:

—Tại hạ bôn tẩu giang hồ, mỗi khi gặp khốn đều thỉnh cầu xá muội đến, chỉ cần xá muội đến nơi, bất luận khó khăn đến mấy cũng giải quyết được.

Vương Thông Huệ bồng thở dài nhẹ nhàng, nói:

—Các vị tưởng rằng Huyền Hoàng Giáo chủ thật tình chịu thả chúng ta ra ư ? Lời nàng vừa nói ra, cả ba người kia đều kinh ngạc, Hứa Sĩ Công cao giọng hỏi:

—Sao ? Chẳng lẽ bọn chúng sẽ theo ám toán chúng ta ?

Vương Thông Huệ đảo mắt một vòng, cười nói:

—Cũng có thể, hiện tại thì chưa, nhưng từ nay về sau, Huyền Hoàng Giáo chủ nhất định sẽ không buông tha chúng ta.

Hứa Sĩ Công nói:

—Cô nương không giải thích, lão phu còn có chút minh bạch, cô nương nói câu vừa rồi, lão phu càng thêm hồ đồ.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

—Chốn này không tiện ở lâu, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây !

Nói đoạn, nàng cất bước xăm xăm đi trước. Vương Phi Dương nói nhỏ:

—Tính xá muội vẫn thế, khi chưa phán định thật rõ sự tình, quyết không tùy tiện phát ngôn, xá muội đã chưa muốn nói ra, lão tiên bối cũng đừng đa vấn.

Hứa Sĩ Công nói:

—Thì ra là vậy !

Bốn người lên mặt thành, thấy hai hắc y đại hán cầm đao đứng gần đó như không hề nhìn họ.

Vương Phi Dương thấy hai gã kia không có ý ngăn trở, cũng chẳng đa vấn liền thi triển kiên hồ công, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ dang tay, tựa như một cây khô, dùng phép khinh công rời mặt thành tà tà đáp xuống, vượt qua hào nước sâu, sang bờ bên kia một cách dễ dàng.

Hứa Sĩ Công cảm khái, quay đầu nhìn lại Thái Bình Gia Trang, buồn bã nói:

—Hứa mỗ mấy chục năm dẫn thân giang hồ, nay râu tóc đã bạc, nhất sự bất thành, duy có một điều an ủi là được một số bằng hữu, nào ngờ nhân tâm hoán đổi, ngay đến Tiên Đại Đồng vốn cùng lão hủ xuất sinh nhập tử, hoạn nạn tương phù, ngót hai chục năm sinh tử thâm giao, hôm nay lại phản bội, bày mưu sát hại, trở mặt thành cừu.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

—Lão tiên bối đừng trách hấn.

Hứa Sĩ Công trợn mắt, giận dữ nói:

—Nghe nói lại còn có thể chưa tin, đằng này lão hủ tận mắt chứng kiến, đích thân cảm nhận, nếu không nhờ cô nương tài trí hơn người, hấn hôm nay chúng ta đều đã trở thành cá chậu chim lồng tại Thái Bình Gia Trang, cô nương bảo lão hủ không trách hấn sao được ?

Vương Thông Huệ trầm tư một lát, thông thả nói:

—Hấn đã sớm bị Huyền Hoàng Giáo khống chế, mất cả tự do... còn trách hấn làm gì... Kỳ quái nhất là Huyền Hoàng Giáo chủ...

Vương Phi Dương hỏi:

—Muội muội đoán nàng ta bao nhiêu tuổi ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Muội đoán rằng Huyền Hoàng Giáo chủ là một người khác, cô nương kia chẳng qua chỉ tạm thời thay thế mà thôi...

Lãnh Như Băng nói:

—Đúng, tại hạ cũng cảm thấy...

Vương Thông Huệ cười khẩy tiếp:

—Ai cần huynh xen vô...

Lãnh Như Băng sững sờ, cúi đầu không nói.

Vương Phi Dương rất áy náy, định an ủi vài câu, bỗng sau lưng vang lên tiếng cười, nói:

—Liệu sự quả lợi hại !

Bốn người cùng giật mình, ngoảnh đầu lại. Dưới ánh sao chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn, mặt che mạng, đang đứng cách họ hơn một trượng.

Hứa Sĩ Công thốt lên, lạc cả giọng:

—Huyền Hoàng Giáo chủ !

Vương Thông Huệ đảo mắt, mỉm cười:

—Giáo chủ vất vả đuổi theo, hẳn có điều gì chỉ giáo, hay là muốn tìm ai đây ?

Nói đoạn nàng liếc nhìn Lãnh Như Băng, mục quang chứa đầy thâm ý.

Mỹ nữ cười khanh khách, nói:

—Là muốn tìm người.

Nói đoạn, nàng thong thả gỡ mạng che mặt, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta không thể không muốn chiêm ngưỡng.

Vương Thông Huệ tuy cười cười, nhưng vẻ tươi cười không giấu được sự bức dọc, điềm nhiên hỏi:

—Không biết người Giáo chủ muốn tìm là ai vậy ?

Mỹ nữ đưa mắt tuy nhìn Lãnh Như Băng lâu hơn một chút, nhưng cuối cùng dừng lại ở Vương Thông Huệ, cười đáp:

—Chính là cô nương đó !

Vương Thông Huệ cau mày:

—Tìm muội ư ?

Mỹ nữ cười nói:

—Ta chẳng những muốn tìm cô nương, mà còn biết cô nương chính là Vương Thông Huệ, đúng thế chẳng ?

Vương Thông Huệ tuy linh trí, điềm tĩnh, nhưng lúc này cũng lộ vẻ kinh dị, nói:

—Làm sao giáo chủ lại biết tiện danh ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Nàng cứ ấp úng không nói ra được nguyên nhân.

Mỹ nữ bỗng nghiêm trang nói, mắt long lanh:

—Sự việc hai năm về trước ở Điều Ngư Đài, Cửu Long Cương, cô nương hẳn còn nhớ ?

Vương Thông Huệ kinh ngạc:

—Tại sao giáo chủ lại biết ?

Mỹ nữ thở dài, nói:

—Dĩ nhiên ta biết...

Nói đoạn nàng từ từ ngẩng đầu, mỉm cười tiếp:

—Nếu cô nương chưa quên việc đó, thỉnh cô nương đi theo tiểu muội, người được cô nương cứu mạng tại Điều Ngư Đài hai năm về trước, hiện đang kính chờ đại giá của cô nương.

Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:

—Người ấy đang ở đâu ?

Mỹ nữ đáp:

—Không xa phía trước.

Vương Thông Huệ chưa kịp nói, Vương Phi Dương đã vội tới trước mặt nàng, chàng chưa đoán ra cuối cùng là chuyện gì, nhưng thấy muội muội có ý mạo hiểm đi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, thì vô cùng lo lắng, vội vã đến chắn đường, song lại chưa biết nói lời ngăn trở thế nào, cứ đứng ngáy ra đó.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

—Huynh cứ an tâm, muội...

Vương Phi Dương nói:

—Nhưng...

Chàng bỗng nhớ muội muội là người thông minh tuyệt thế, đủ năng lực giải quyết, bèn ngưng bật, thông thả tránh ra.

Mỹ nữ cười:

—Cô nương nếu quyết định rồi, thỉnh các vị đây cùng đồng hành !

Nói đoạn nàng quay mình đi trước. Trong bóng đêm chỉ thấy tà áo nàng phất phất, dáng dấp thanh thoát, phong thái đoan trang, cao sang như tiên nữ nguyệt cung.

Mọi người bất giác cùng đi theo nàng. Vương Thông Huệ nghĩ thầm: “Quả là một thiếu nữ mỹ lệ, nhưng... nhưng tại sao nàng lại biết sự tình hai năm về trước ?”

Vương Phi Dương nói:

—Sao không thấy muội kể cho huynh nghe sự việc hai năm trước ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Sự việc kể ra thì dài, lát nữa tới đó huynh khắc biết.

Nói đoạn nàng gia tăng cước bộ, nói:

—Đã đi, thì chúng ta hãy nhanh chân lên !

Chỉ thấy trước mắt càng lúc càng hoang vắng, không phải quay lại Thái Bình Gia Trang.

Gió đêm se sắt, mọi người đều cảm thấy lạnh lạnh, trong lòng lại có chút hoang mang, cứ sánh vai mà đi, tuy không ai nói ra, nhưng ánh mắt nhìn nhau đều tỏ ý chuẩn bị đề phòng.

Mỹ nữ bỗng chỉ tay về phía trước, cười nói:

—Kia rồi !

Mọi người nhìn theo, thấy một gian nhà nhỏ bằng cây thấp thoáng, bốn bề cây cối um tùm, trông thật phần âm u, nơi ấy le lói ánh đèn, còn bốn bề vắng lặng, không một tiếng người, chỉ nghe tiếng gió thổi lá khô xào xạc từng hồi.

Mọi người xuyên qua hàng cây, đến trước cửa, mỹ nữ đưa tay gõ nhẹ lên ba tiếng, từ bên trong vọng ra thanh âm trầm thấp của một lão nhân.

—Thiên địa huyền hoàng.

Mỹ nữ đáp:

—Trạch miếu hồng hoang.

Tiếng bên trong vọng ra:

—Phong cô nương, phải không ?

Tiếp đó, cánh cửa được mở, một bạch phát lão nhân lưng còng, mặc y phục ngắn, mỉm cười bước ra, trên mặt lão nhân lỗ chỗ vết sẹo đao kiếm, mắt bên tả bị mù, dáng vẻ vô cùng thân thiết, nhưng người ngoài nhìn lão thấy sờ sợ.

Đêm khuya ở nơi hoang lạnh, trong một độ Liêu chơ vơ giữa cây cối um tùm, chợt gặp một lão nhân như thế, mọi người đều cảm thấy không rét mà run.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm: “Không ngờ trên thế gian lại có một người còn xú quái hơn ta”.

Mỹ nữ mỉm cười nói với bốn người:

—Thỉnh các vị !

Xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn nhìn soi mói mấy người một hồi, rồi tránh sang một bên nhường đường.

Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, đã gặp nhiều người, thấy xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn, thần quang loang loáng, thì thầm kinh hãi, nghĩ bụng: “Người này nhãn thần như tia chớp, rõ ràng là một cao thủ võ công thượng thừa, nhìn y phục, cử động lại không phải có thân phận giáo chủ, sự tình của Huyền Hoàng Giáo quả thực vô cùng kỳ quái.”

Vương Thông Huệ ngẩng đầu đi trước, thái độ tự nhiên, không chút do dự, ba người còn lại biết nàng liệu sự như thần, yên tâm bước vào.

Đây chỉ là một thảo thất bình thường, cao cao trên vách treo một bức họa tượng, trên bàn có hai cây bạch lập tỏa ánh sáng vàng vọt, khiến khách nhân có cảm giác thâm u.

Mỹ nữ bỗng trở nên thập phần nghiêm trang, nói nhỏ với xú quái lão nhân:

—Nương mẫu của tiểu nữ đang ngủ ư ?

Xú quái lão nhân thở dài nhẹ nhàng, nói:

—Mấy hôm nay ngày nào Chúa mẫu cũng nhắc đến cô nương. Ôi, nếu cô nương không về, lão nô hân hạnh phải đi tìm cô nương.

Sắc mặt hồng tươi của mỹ nữ chợt tái đi một chút, nhìn Vương Thông Huệ, nói:

—Nương mẫu của tiểu nữ ngày đêm mong nhớ Vương cô nương, nay tiểu nữ đã thỉnh được về đây.

Xú quái lão nhân cúi mình, nói với Vương Thông Huệ:

—Chúa mẫu của lão nô ngày ngày đều nhắc đến Vương cô nương.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

—Chuyện ngày trước nào có đáng gì đâu.

Vương Phi Dương ngẫm để ý bức họa tượng vẽ một trung niên anh tuấn đứng trên một đỉnh núi cao, đang đưa mắt nhìn lên không trung, vẻ xuất thần. Đỉnh núi chồn chồn trong mây, cao hơn mây trời. Chân người kia đạp trên một biển mây.

Hoàng Sơn Thế Gia là gia tộc nổi danh nhất trong võ lâm, sưu tập rất nhiều cổ vật; biết rành họa tượng của các nhân vật thuộc chín đại môn phái giang hồ. Vương Phi Dương kiến thức quảng bác, vừa nhìn bức họa tượng, đã biết bức họa không phải do một danh gia thủ bút, nhưng bút pháp khá sắc xảo, thiết tưởng họa công tuy không chuyên về hội họa, nhưng đã vẽ bằng tất cả tâm huyết của mình.

Chỉ nghe mỹ nữ hỏi nhỏ:

—Tiểu nữ có thể vào gặp nương mẫu được chăng ?

Xú quái lão nhân tuy xưng hô lão nô, nghĩa là có thân phận nô bộc, nhưng thái độ của mỹ nữ đối với lão lại kính trọng dị thường.

Lão nhân nghĩ một chút, rồi đáp:

—Giờ này khắc này, tuy không nên kinh ưu chúa mẫu, nhưng Vương cô nương được chúa mẫu tưởng nhớ ngày đêm, dĩ nhiên là biệt lệ. Phong cô nương thỉnh các vị quý khách chờ một chút, để lão nô vào kính báo với chúa mẫu.

Nói đoạn lão quay người đi vào góc sảnh, mở cửa bước vào phía trong, động tác của lão như một người thọ trọng bệnh quá yếu ớt.

Mỹ nữ nhìn khách một lượt, nói:

—Gia mẫu trọng bệnh hai năm nay bán thân bất toại, cho nên không thể thân chinh ra nghênh tiếp quý vị.

Vương Thông Huệ đáp:

—Không dám, không dám.

Mỹ nữ tựa hồ chợt nhớ ra một việc gì khẩn cấp, vội nói:

—Vương cô nương...

Nói đoạn nàng ngừng bật.

Vương Thông Huệ cũng không hỏi, mỉm cười lái sang chuyện khác:

—Lệnh đường bệnh trọng lắm sao ?

Mỹ nữ rầu rĩ đáp:

—Không thể rời giường nửa bước.

Vương Phi Dương hỏi:

—Đã thỉnh đại phu thăm bệnh rồi chứ ?

Mỹ nữ thở dài đáp:

—Danh y thúc thủ, lương dược vô hiệu...

Xú quái lão nhân bước trở ra, nói:

—Chúa mẫu nghe bảo Vương cô nương đến thăm, thì vô cùng hoan hỉ, lệnh cho lão nô đưa các vị vào hậu sảnh tương kiến ! Ôi, hơn một năm rồi lão hủ mới được thấy chúa mẫu mỉm cười.

Thần sắc của lão nhân lộ rõ vẻ xúc động.

Vương Thông Huệ nói:

—Được tiếp ở chốn thân tình như vậy, tiểu nữ cảm thấy rất vinh hạnh, phiền lão tiên bối dẫn đường.

Vương Phi Dương nói:

—Hậu sảnh là chốn nghiêm mật, chúng tại hạ cùng vào e bất tiện chăng ?

Xú quái lão nhân nói:

—Không sao, chúa mẫu có dặn lão hủ, những người đồng hành với Vương cô nương đều thỉnh vào cả !

Mỹ nữ bước đi trước, nói:

—Để tiểu nữ dẫn đường cho quý vị.

Qua cửa, cảnh vật thay đổi hẳn, một hành lang dài dẫn thẳng về phía sau, hai bên trồng đầy hoa, hương thơm ngan ngát dễ chịu.

Cuối hành lang có một cửa tròn, mỹ nữ đẩy cửa, có ánh đèn từ phía dưới hắt lên, chắc hẳn là một bậc thang đi xuống.

Một giọng nói yếu ớt từ phía dưới vọng lên:

—Vương cô nương hạ cố đến thăm, thứ cho lão thân mình mang trọng bệnh, không thể ra nghênh tiếp, những mong thứ tội.

Vương Thông Huệ đáp:

—Lão tiên bối quá lời.

Nói đoạn nàng theo bậc cấp đi xuống.

Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi theo, ngẫm vận công lực đề phòng biến cố.

Xuống hết mười tám bậc cấp, trước mắt là một địa sảnh thoáng đặng, các ngọn bạch lạp ở trên cao rọi sáng, trên vách có nhiều bức họa danh nhân. Sát vách sau có một chiếc cổ đỉnh, khói trắng từ trong đỉnh bay lên, một mùi thanh hương tán phát khắp sảnh.

Vương Phi Dương đảo mắt, thấy thấp thoáng sau làn khói trắng từ cổ đỉnh bốc lên, có treo một bức họa tượng, một cặp biển treo ở hai bên, viết:

«Tài quán nhất đại, hùng thị giang hồ tam thập niên.

Học vô chỉ cảnh, võ lâm hoài hữu thắng ngã nhân.»

Tạm dịch:

Tài ba quán thế một thời, nức tiếng giang hồ ba mươi năm.

Biển học mênh mông, võ lâm còn có người thắng ta.

Vương Phi Dương nghĩ thầm: “Không biết người này là nhân vật như thế nào ? Xem khẩu khí thì không tự coi mình là đệ nhất danh gia võ lâm, nhưng có lẽ là một chút khiêm nhường thôi chẳng ?” Chàng đang nghĩ vậy, bỗng nghe mấy tiếng ho dần dập, từ một góc sảnh có che rèm vải, mỹ nữ đang dìu một trung niên thiếu phụ chậm rãi bước ra.

Bệnh tật đã lấy hết thể năng của thiếu phụ, chỉ thấy thiếu phụ nhắm mắt, người hoàn toàn dựa vào thân mình mỹ nữ.

Hai thanh y tỳ nữ khiêng một chiếc ghế vải mềm theo sát phía sau.

Thiếu phụ nói với mỹ nữ:

—Lại gần chút nữa để ta có thể đàm luận với Vương cô nương.

Vương Thông Huệ vội tiến lại, nói:

—Lão tiên bối đừng khách khí, tiểu nữ lại gần cũng được.

Mỹ nữ nhẹ nhàng đỡ thiếu phụ nửa nằm nửa ngồi xuống chiếc ghế mềm.

Thiếu phụ đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn Vương Thông Huệ, mỉm cười nói:

—Lão thân còn được sống để kiến diện cô nương, quả là không dám liệu tới.

Vương Thông Huệ nói:

—Lão tiên bối cứ an tâm dưỡng bệnh, hàn gia có bảo tồn không ít linh dược...

Thiếu phụ lắc đầu, nói:

—Hảo tâm của cô nương, lão thân tâm lãnh, nhưng bệnh thể của lão thân đã không linh dược nào cứu vãn được nữa.

Thiếu phụ chậm chạp đưa mắt nhìn mỹ nữ, thở dài nói:

—Bệnh của lão thân bắt đầu từ khi sinh hạ nữ nhi này. Đã bị độc chướng, lại thêm hai cừu gia ám toán, từ đấy đến nay đã mười tám năm...

Một cơn ho kéo dài cắt ngang lời thiếu phụ.

Hai tay của mỹ nữ không ngừng xoa xoa nhẹ trên lưng thiếu phụ, buồn rầu nói:

—Nương mẫu, cứ thông thả mà nói, Vương cô nương không đi ngay đâu.

Vương Phi Dương ngắm kỹ thiếu phụ, tuy gầy gò chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn phảng phất phong độ uy nghiêm năm xưa.

Lãnh Như Băng từ lúc bước vào, chỉ ngồi bất động. Trong lòng chàng, gia thế bí mật kết thành một nỗi u uất không cách gì giải khai, cướp đi niềm vui của cuộc đời chàng, cũng đồng thời làm cho tính cách chàng chứa đầy mâu thuẫn. Thiên tính cao ngạo, nhưng lại tự ti sâu xa, trí tuệ sáng láng nhưng bị một tầng ưu sầu bao phủ, sự ái hộ của từ mẫu, sự giáo dưỡng của ân sư đều không giải khai được nỗi u uất cho chàng, nhưng chàng không nỡ để cho từ mẫu đau lòng, do đó chàng học được cách nhẫn nại dị thường, sau bao năm đã biến chàng thành một người lãnh cảm, trước mọi sự chiếu cố, ái hộ từ phía người khác, phản ứng của chàng đều lãnh đạm, thờ ơ. Chàng có khả năng thừa thụ bi khổ, nhưng cũng không cảm thụ được niềm vui mãnh liệt. Chàng có sự thâm trầm lão luyện không xứng với lứa tuổi, nhưng lại chưa đủ kinh nghiệm lịch lãm trong giang hồ.

Chàng cứ ngồi trơ ra đó, trông thật cô độc.

Thiếu phụ chớp chớp mắt, mục quang dừng trên mặt Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương, có thể giới thiệu mấy vị khách đây với lão thân được chăng ?

Vương Thông Huệ cười nói:

—Lão tiên bối không nhắc thì vẫn bối cơ hồ quên...

Nói đoạn, nàng chỉ Hứa Sĩ Công, nói:

—Đây là Hứa lão tiên bối, ngoại hiệu Sáu Hầu Vương.

Hứa Sĩ Công tiếp lời:

—Lão Hầu Nhi Hứa Sĩ Công.

Vương Phi Dương nói:

—Tại hạ Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương !

Vương Thông Huệ tiếp:

—Là gia huynh.

Thiếu phụ nói:

—Thất kính, thất kính !

Lãnh Như Băng hơi cúi mình, nói:

—Vãn bối Lãnh Như Băng.

Mỹ nữ bỗng nói nhỏ vào bên tai thiếu phụ:

—Nương mẫu ! Người này võ công cao cường, không thua gì nữ nhi.

Thiếu phụ mỉm cười, nhìn nàng nói:

—Phong nhi, lấy thiết hạp (hộp sắt) để ở phòng bên mang ra cho ta...

Mỹ nữ rời khỏi lưng mẫu thân, đi vào phòng mang ra một thiết hạp, cỡ lớn hơn quyển sách trao cho mẫu thân.

Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, nói:

—Chư vị đều là bằng hữu của Vương cô nương, Vương cô nương đối với lão thân có ơn cứu mệnh...

Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ. Mỹ nữ vuốt nhẹ lưng mẫu thân, nói nhỏ:

—Nương mẫu, đêm nay khuya quá rồi, ngày mai nương mẫu khỏe hơn một chút hãy tái đàm với Vương cô nương...

Thiếu phụ đáp:

—Phong nhi, hôm nay ta không nói, chỉ e không còn cơ hội thêm nữa !

Vương Thông Huệ nói:

—Cách biệt mới hai năm, không ngờ bệnh thể của lão tiên bối lại trầm trọng thế này.

Thiếu phụ nói:

—Lão thân lẽ ra chết sớm rồi, chỉ vì còn hai điều tâm nguyện chưa thành nên gượng đến hôm nay...

Vương Thông Huệ ngẩng nhìn mỹ nữ, nói:

—Lệnh ái là người có uy phong và tử mao vô song, thiết tưởng nhất định nàng sẽ kế thừa sự nghiệp của lão tiên bối. Tùy theo khả năng của mình, vẫn bồi nguyện tận lực hiệp trợ nàng hoàn thành tâm nguyện của lão tiên bối...

Vương Thông Huệ tài trí hơn người, vừa gặp thiếu phụ đã biết người bệnh mà nàng cứu sống hai năm về trước ở Điều Ngư Đài Cửu Long Phong chính là Huyền Hoàng Giáo chủ.

Thiếu phụ hít một hơi dài, cố giữ vẻ tỉnh táo, nói:

—Cô nương thông tuệ tuyệt luân, thử đoán xem hai điều tâm nguyện của lão thân là gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Làm sao vẫn bối có thể đoán được ?

Nàng chớp chớp mắt, mỉm cười tiếp:

—Nếu lão tiên bối đã muốn, vẫn bối xin được phỏng đoán. Điều tâm nguyện thứ nhất của lão tiên bối là lo cho tiền đồ của Huyền Hoàng Giáo, sợ nó làm hại giang hồ mà uổng phí tâm huyết gầy dựng mấy chục năm của lão tiên bối ?

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm: “Nữ oa nhi này mang tên Thông Huệ, quả là đúng như danh, chỉ vài câu đã làm cho thiếu phụ trọng bệnh kia vô cùng cảm động. Nàng không hề nghĩ trước, chỉ nhìn thực tại mà cải biến tâm ý rất khôn ngoan.”

Thiếu phụ mỉm cười, thở dài nói:

—Vương cô nương đoán không sai. Năm xưa, khi lão thân lập mưu cướp ngôi vị giáo chủ Huyền Hoàng Giáo từ tay Hoàng Thạch Đạo Nhân, trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, muốn lợi dụng sự thần bí của Huyền Hoàng Giáo để tạo ra một đấu trường đẫm máu trong giang hồ, do đó tổn bao tâm cơ di chuyển Huyền Hoàng Giáo từ biên khu Vân Quý về Trung Nguyên, tân khổ kinh doanh suốt mười năm nay để xây dựng cơ nghiệp. Nay khắp đại giang Nam Bắc, lão thân đã kiến lập được mười tám tổng tòa cùng rất nhiều phân tòa, riêng miền Giang Nam đã bố trí rải rác không dưới một trăm phân đà; đương thời trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, hận chưa thể chiêu mộ ngay một lúc toàn bộ cao thủ giang hồ để làm mưa làm gió...

Thiếu phụ ngừng nghĩ một lát, đoạn mỉm cười nói tiếp:

—Lão thân có một ý tưởng tức cười, khi chuẩn bị xong xuôi sẽ hạ lệnh cho toàn bộ giáo phái gồm mười tám tổng tòa và hơn một trăm phân tòa, trong một đêm nhất tề động thủ, tạo thành một trận đại hồng thủy trong giang hồ.

Vương Phi Dương nghe vậy thì lạnh người, thở dài nhè nhẹ.

Thiếu phụ nói tiếp:

—Nhưng Vương cô nương đừng ngại, đó là chuyện quá khứ, dù Hoàng thiên có để cho lão thân sống thêm ba mươi năm nữa, sự kiện khủng khiếp ấy cũng sẽ không khi nào xuất hiện trên giang hồ. Ôi, hướng hồ lão thân đã như ngọn đèn cạn dầu, mệnh đã tận, mọi ân oán xưa kia đều sẽ được lão thân mang xuống chốn cửu tuyền.

Vương Thông Huệ nhìn bệnh thể của thiếu phụ, đã biết khó bề cứu vãn, mặc nhiên không nói.

Thiếu phụ ho mấy tiếng nặng nề, nói tiếp:

—Lão thân mấy ngày nay đã cảm thấy nội tạng có biến hóa, có thể chết bất cứ lúc nào, mà lão thân lại còn có việc khẩn yếu, sẽ kể cho các vị nghe một chặng đường bí mật cùng tình thế sắp tới của võ lâm, điều đó liên quan trọng đại tới kết cục mai sau...

Bỗng lúc này thấy xú quái lão nhân bước lại gần, cung tay nói:

—Chúa mẫu đừng nói nhiều, nên bảo trọng ngọc thể.

Thiếu phụ giơ tay vẫy vẫy:

—Lão huynh lại gần chút nữa, muội có điều muốn nói với huynh.

Xú quái lão nhân tựa hồ có nỗi khổ tâm ghê gớm, chậm chạp lê bước tới gần nói:

—Chúa mẫu có gì phân phó ?

Thiếu phụ cười buồn bã:

—Huynh có võ công vô địch thiên hạ, nhưng đã bị mai một vì muội suốt bao nhiêu năm nay...

Xú quái lão nhân nói:

—Đó là do lão nô tự chủ trương, đâu có liên quan gì tới Chúa mẫu ?

Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, cười buồn:

—Lão thân đã sắp ra đi, nếu có điều gì thất ngôn, mong chư vị đừng cười.

Vương Thông Huệ nói:

—Lòng quả cảm của lão tiền bối khiến tiểu nữ vô cùng thán phục.

Thiếu phụ quay sang phía xú quái lão nhân, tay vỗ vỗ vào chiếc ghế mềm, nói:

—Huynh hãy ngồi xuống đây. Trong đời muội có quá nhiều khiếm khuyết đối với huynh.

Độc nhãn lão nhân ứa nước mắt nói:

—Điều này lão nô không dám.

Thiếu phụ ứa hai hàng nước mắt, từ từ nhắm mắt lại, nói:

—Muội thụ bệnh mười tám năm, huynh bảo hộ muội suốt thời gian ấy, muội chút nữa thì bỏ mạng ở Điều Ngư Đài, nếu không có Vương cô nương tình cờ tương cứu, muội đâu còn sống được đến ngày hôm nay.

Xú quái lão nhân nói:

—Lão nô đáng chết, bảo hộ không chu toàn khiến Chúa mẫu gặp nguy hiểm.

Thiếu phụ bồng gơ hai tay nắm lấy hai cánh tay của xú quái lão nhân, thông thả nói:

—Huynh chiếu cố muội suốt mười tám năm, có tình cảm nào thâm hậu hơn thế, để cứu muội, huynh đã một mình đương đầu với mười tám cao thủ của chín đại phái trong thiên hạ, có hùng khí nào sánh bằng, dù thương tích đầy mình, mất cả con mắt, cuối cùng vẫn đánh lui mười tám cao thủ, vũ dũng như thế, đương thế võ lâm này có ai theo kịp...

Thiếu phụ đưa mắt nhìn mỹ nữ, nói tiếp:

—Ngay cả phụ thân của Phong nhi dù có sống lại cũng còn thua huynh ba phần vũ dũng...

---- oOo ----